ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μέσα στὸ τόσο μου καημὸ
ἔλα καὶ σὺ φτωχή νὰ τραγουδήσω
Ποῦ τόσο μ' εἶχες λατρεμὸ
χωρὶς ἐγὼ σταλιὰ νὰ σ' ἀγαπήσω.

Ἀνοιξη μοῦ εἶταν ἡ ζωὴ
στ' ἄνθια τῆς πάνω μέλισσα πετοῦσα
μά γι ἄλλον μέλια μάζωνα βράδυ πρωΐ,
γιὰ σένα τὸ κεντεὶ φτωχή μόνο βαστοῦσα.

Μὰ τὸ κεντρὶ μὲ κέντρωσε κι ἐμὲ
Ἔλα καὶ σὺ φτωχή νὰ τραγουδήσω
Ποῦ τόση μ' εἶχες λάτραν —ὦ καημέ—
χωρὶς ἐγὼ σταλιὰ νὰ σ' ἀγαπήσω

ΤΑΚΗΣ ΣΑΡΑΚΙΝΟΣ

ΔΥΟ ΒΙΒΛΙΑ

Γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἡ περασμένη βδομάδα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς εὐεργετικώτερες ἀφοῦ μᾶς χάρισε δυὸ βιβλία σημαντικά, πολύτιμα, ἐθνικά, τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Πάλλη καὶ τὶς «Παραδοσεις» τοῦ καθηγητῆ Ν. Πολίτη.

Καὶ τὰ δυὸ βιβλία μονάχα τὰναγγέλνουμε σήμερα γιὰ νὰ φανερώσουμε τὴ χαρά μας καὶ γιὰ νὰ καλοκαρδίσουμε τοὺς φίλους μας καὶ τοὺς ἀληθινοὺς φίλους τῆς πατρίδας μας ποὺ τὰ περιμένανε μὲ λαχτάρα σὰν τὸ μάννα οἱ Ὀβραῖοι. Μιὰ ξερὴ εἴδηση καὶ τίποτε ἄλλο. Τὴν μεγάλη ἀξία τους θὰ τήνε διαλαλήσουνε ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «Νουμᾶ» κεῖνοι ποὺναι καταλληλότεροι νὰ καταπιαστοῦνε τέτια βαρυὰ δουλια. Γιὰ τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Πάλλη θὰ μιλήσει ὁ Παλαμᾶς καὶ γιὰ τὶς «Παραδόσεις» τοῦ Πολίτη ὁ Ν. Βέης.

Τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Πάλλη τήνε ξέρουνε ὅσοι ἀγοράσανε τὰ 250 ἀντίτυπα ποὺ πούλησε τὸν περασμένο χειμῶνα τὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμᾶ» κι ὅσοι διάβασαν τὰ κομμάτια ποὺ δημοσιέψαμε ἀπ' τὰτύπωτα ψηφία Ν—Ω, ποὺ τώρα βγαίνουνε ἀδερφωμένα στὸ ἴδιο βιβλίο μὲ τἄλλα, Α—Μ, ποὺχαν ἀπὸ χρόνια τυπωθῆ.

Ὅσο νὰ γράψει ὅμως ὁ Βέης γιὰ τὶς «Παραδοσεις τοῦ Πολίτη, θὰ δημοσιεύουμε ταχτικὰ σὲ κάθε φύλλο τοῦ «Νουμᾶ» δυὸ τρεῖς παραδόσες γιὰ δεῖγμα τῆς ἐθνικῆς δουλιᾶς τοῦ σοφοῦ καθηγητῆ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ σημερινὸ φύλλο.

ΟΙ ΚΟΛΟΝΕΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ

(Ἀθῆναι)

Ὁ Βοϊδοδας τῆς Ἀθήνας ἔρρηξε μιὰ κολόννα ἀπὸ τοὶς τέσσερες ποὺ ἦσαν χωριστὰ ἀπὸ τοὶς ἄλλαις, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ μάρμαρα νὰ τὰ βάλῃ στὸ τζαμὶ κοντὰ στὴν ἀγορά,ποὺ τὸ χτιζε τότες.Τρεῖς φοραὶς ἔβαλαν τὸ φουρνέλλο νὰ τὴν γκεμίσουνε καὶ δὲν μπόρεσαν, καὶ σ' τὸ τέταρτο φουρνέλλο ἔπεσε. Οἱ ἄλλαις τρεῖς κολόνναις, ποὺ ἦσαν κοντά της, ἔκλαιγαν κάθε νύχτα τὴν ἀδερφή τους. Καὶ ὁ κόσμος δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ τὴ νύχτα ἀπὸ τὰ φοβερὰ κλάματα, ὅσο ποὺ ὁ Βοϊβοδας ποὺ ἔγεινε ὕστερα πασσᾶς τους Ζητουνιοῦ ἐφαρμακεύθη καὶ πέθανε. Καὶ τότες ἔπαψαν τὰ κλάματα.

Ο ΦΩΤΟ ΝΤΕΣ

(Παραμυθία τῆς Ἠπείρου)

Ὅταν κανένας εἶναι πολὺς γέρος καὶ στέκεται καλὰ λὲν γι' αὐτόν, θὰ ζήσῃ ἢ ἔζησε σὰν ὁ Φῶτο Ντές.

Αὐτὸς ὁ Φῶτο Ντὲς ἦταν Ἑβραῖος στὸν καιρὸ τοῦ Χριστοῦ· ὅταν ἔσερναν τὸ Χριστὸ στὸ Γολγοθᾶ τὸν ἐρράβδισε. Καὶ ὁ Χριστὸς τὸν καταράστη νὰ ζῇ σ' ἔρημο τόπο καὶ νὰ μὴ πεθάνῃ προτοῦ νὰ φάγῃ τὸ ραβδὶ ποὺ τοῦ ρηξε ἀπάνω του. Ὁ Φῶτο Ντὲς πῆρε τότε τὸ ραβδί του καὶ πῆγε σ' τὴν κορφὴ ἑνὸς ἔρημου βράχου στὴ μέση τῆς θάλασσας. Τὸ ραβδί του ὅμως αὔξησε κ' ἔγινε μεγάλο σὰ δοκάρι. Ἀπὸ τότε τὸ ροκανίζει, γιὰ νὰ τὸ σώσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ. Καὶ κάθε χρόνο, ὅσο πλησιάζει ἡ Μεγάλη Πέφτη χαίρεται, γιατὶ βλέπει πῶς τὸ δοκάρι κοντεύει νὰ σωθῆ. Ἀλλὰ ὅταν ξυπνᾷ ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸν πιάνει μιὰ μεγάλη λύπη, γιατὶ τὸ δοκάρι ποὺ τὸ βράδι ἦταν φτενὸ σὰν ἀδράχτι, ἐμεγάλωσε τὴν νύχτα κ' ἔγινε σὰν πῶς ἦταν πρῶτα. Καὶ ἀρχίζει πάλι νὰ τὸ τρώῃ. Ἂν τύχῃ νὰ περάσῃ καμμιὰ φορὰ ἀπὸ κεῖ κανένα καράβι ρωτᾷ. «Ζῇ ὁ Χριστός ;» καὶ ἀκούει μὲ πολλὴ του λύπη νὰ τοῦ λένε «Ζῇ καὶ βασιλεύει».

ΤΟ ΠΕΤΡΟΚΑΡΑΒΟ

(Πόρος)

Ἀντίκρυ στὸν Κάβο Μπίστη τοῦ Πόρου καὶ στὸν Καβαλλάρη τῶν Μεθάνων εἶν' ἕνα ξηρονῆσι μοναχικὸ καὶ ἔρημο τὸ Πετροκάραβο. Αὐτὸ ἕνα καιρὸ ἦταν μιὰ ἀπὸ τοὶς μεγαλύτερες μπραντσέραις τοῦ κόσμου. Ἤτανε ὀγρήγορη, καὶ πέρναγε ὅλα τἄλλα καράβια. Καπετάνιο εἶχε μιὰ Νεράϊδα, ποὺ τὴν ἔχασε ἡ μεγάλη της περηφάνεια. Γιατὶ δὲν τῆς ἔσωνε ποῦ ἦταν ἡ πρώτη στὴ θάλασσα, μόν' ἠθέλησε νὰ γίνῃ καὶ ἡ πρώτη τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ γι' αὐτὸ βάλθηκε νὰ περάσῃ καὶ τὸ φεγγάρι, κι' ὡρκίστηκε, ἢ τὸ φεγγάρι θὰ περάσω ἢ νὰ χαθῶ.

Καὶ μιὰ βραδιὰ ἡ Νεράϊδα, ἀφοῦ ἑτοίμασε τὸ καράβι λέει στοὺ φεγγάρι. «Ἔλα νὰ ἰδοῦμε σήμερα ποιὸς θὰ γίνῃ ὁ ἀφέντης τῆς θάλασσας». Τὸ φεγγάρι τραβοῦσε ἥσυχα τὸ δρόμο του, καὶ ἡ Νεράϊδα ἐπάσχιζε νὰ τὸ φθάσῃ. Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχταις ἐπάλευε, ὅσο ποὺ εἶδε τάσπρα της πανιὰ νὰ γίνουν κουρέλια. Ἀπὸ τὸ θυμὸ κι τὴν ντροπή της ἄρχισε νὰ βρίζῃ καὶ νὰ καταριέται τὴ μάννα της. Τότε σηκώνεται μεγάλη θάλασσα, κ' ἕνα ἀστροπελέκι ἐπέτρωσε τὸ καράβι.

Ἂν τύχῃ νὰ ζυγώσῃ κανεὶς ἐκεῖ καὶ βάλῃ ταὐτί του σὲ μία τρῦπα ποὺ εἶναι στὴ μέση στὸ Πετροκάραβο, ἀκούει κάτι σὰν φωναῖς, σὰ μοιρολόγια· ἐκεῖ λένε πῶς ἦταν ἡ κάμαρα τῆς Νεράϊδας. Καὶ πολλὰ καράβια, ὅταν περάσουν ἀπὸ κεῖ νύχτα καὶ κάνῃ μεγάλη φουρτούνα, βλέπουν μπροστὰ στὴν πλώρη ἕνα μεγάλο κόκκινο φῶς τρεμουλιαστό, μερικοὶ μάλιστα ἀλκφρόσκιωτοι βλέπουν καὶ μιὰ γυναῖκα μὲ κάτασπρα ντυμένη νὰ κρατῇ αὐτὸ τὸ φῶς στὸ δεξί της τὸ χέρι

Οἱ «Παραδόσεις» τοῦ Πολίτη ἀποτελοῦν δυὸ τόμους μεγάλους (1348 σελίδες) τῆς Βιβλιοθήκης Μαρασλῆ Ὁ πρῶτος τόμος ἔχει τὶς «Παραδόσεις» κι ὁ δεύτερος τὶς κριτικὲς σημειώσεις τοῦ συγραφέα. Ἀκόμη ἕνας τόμος θὰ βγῇ κ' ἔπειτα θὰ ξακολουθήσουν οἱ «Παροιμίες» ποὺ σταμάτησαν γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἀναφέρει ὁ συγραφέας σὲ μιά του σύντομη σημείωση.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Χαρᾶς εὐαγγέλια ! Ἡ Βιβλιοθήκη Μαρασλῆ μᾶς ἑτοιμάζει ἕνα δῶρο ἡγεμονικὸ μὲ τὶς μεταφράσεις τοῦ Βλάχου, ποὺ τὸν τιτλοφορεῖ τὸν κατ' «ἐξοχὴν παρ' ἡμῖν διακεκριμένον μεταφραστήν».

—Τόσο πολὺ ἐνθουσιαστήκαμε μ' αὐτὴν τὴν εἴδηση ποὺ μᾶς ἦρθε νὰ εὐχηθοῦμε νὰ βρεθεῖ κανένας καινούριος Ὁμὰρ νὰ κάψει αὐτὴ τὴν βιβλιοθήκη καὶ ἂς καυγόντουσαν μαζὶ μὲ τόσα ἄχρηστα καὶ δυὸ τρία χρήσιμα βιβλία ποὺ βγαλε.

— Ὅπως καὶ μὲ τὰ καταπότια Πίγκ, ἔτσι καὶ μὲ τοὺς «Καρηκομόωντας» τοῦ Σκλιᾶ.

— Ὁ κ. Μιστριώτης ἔστειλε εὐχαριστήριο στὸν ἐκδότη βεβαιώνοντας αὐτόν, ὅτι ἡ κωμῳδία αθὰ ἀναγνωσθῇ ἀπλήστως ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. Λαοῦ καὶ ὅτι θὰ ὠφελήσει μεγάλως τὸ γλωσσικὸν ζήτημα».

— Ποιὰ ὠφέλεια τώρα θὰ κάνει στὸ γλωσσικὸ ζήτημα, εἶναι λογαριασμὸς τοῦ μπάρμπα-Μιστριώτη καὶ κεινῶνε ποὺ πουλᾶνε τὰ κλούβι' αὐγά.

— Στὴν «Κοινὴ γνώμη» θὰ δεῖτε πῶς προκηρύχνουμε διαγωνισμὸ γιὰ τὸ Κολοκοτρωνέϊκο ἐπίγραμμα. Οἱ μεταφράσεις του πρέπει νὰ μᾶς σταλθοῦνε στὸ γραφεῖο μας ἴσια μὲ τἄλλο Σαββατόβραδο γιὰ νὰ κριθοῦν ἀπὸ τὴν «ὁλομέλεια» τοῦ «Νουμᾶ».

— Γιὰ νὰ καταλάβετε τί πάει νὰ πεῖ «Ἐθνικὴ Κατήχηση» ἔπρεπε νὰ διαβάσετε τὰ ἀβρότατα βρισίδια ποὺ ἀντάλλαξαν ἀπὸ τὶς στῆλες τῶν «Καιρῶν» ὁ συγραφέας της κ. Βάγιας κ' ἕνας κάτιος σκουριασμένος «Πέλεκυς».

— Ἀπὸ τἀλληλοφάγωμα αὐτὸ κατορθώσαμε νὰ μάθουμε καὶ τὸ σπουδαῖο πῶς τὴν «Ἐθν. Κατήχηση» δὲν τήνε ξυνάγραψε ὁ κ. Βάγιας γιὰ ὑλικό του ὄφελος ἀλλὰ γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ φωνάζει εἰς τοὺς ἑλληνόπαιδας:

— «Ἔστε ὑπερήφανοι διότι ἔχετε τόσο μεγάλην πατρίδα» !

— Εἰλικρινέστερος θᾶτανε ὁ κ. συγραφέας ἂν ξυνέγραφε τὴν Κατήχησή του γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ φωνάζει στὰ δυστυχισμένα Ρωμιόπουλα :

— «Ἀμέτε νὰ πέσετε στὴ θάλασσα, ἀφοῦ ἔχετε τέτιους στενοκέφαλους ἁγιογδύτες γιὰ διασκάλους !»

Ο ΙΔΙΟΣ

ΞΟΥΔΙΕΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ „ΝΟΥΜΑ"

Καὶ στὸ κιόσκι τῆς Ὀμονοίας

Η ΙΛΙΑΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ

Ἔκδοση καινούρια (Α—Ω) τοῦ 1904, σελίδες 416, τυπωμένη στὸ Παρίσι (τυπογραφεῖο Chiponel) σ' ἐκλεκτὸ χαρτί.

Ἡ τιμή της :	Γιὰ τὴν Ἀθήνα	δρ.	3.—
	Γιὰ τὶς ἐπαρχίες	»	3.50
	Γιὰ τὸ ἐξωτερικό	φρ.χρ.	3.—

Στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται συστημένη δίχως παραπανὶ στὸ ἔξοδο.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Φίλε Νουμᾶ,

Δὲν τὸ περίμενα ποτὲ πῶς ὁ Δήμαρχός μας, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ δάσκαλος εἶναι, θάβαζε δάσκαλο νὰ τοῦ συντάξει τὸ ἐπίγραμμα γιὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη. Κρῖμα ! Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο φαρμακώθηκα ἅμα τὸ διάβασα χτὲς στὸ μάρμαρο σκαλισμένο. Γιὰ νὰ τὸ νοιώσουνε οἱ Ρωμιοὶ πρέπει νὰ στήσῃ πλαϊ στὸν ἀνδριάντα κ' ἕναν ὑπάλληλο τῆς Δημαρχίας μ' ἕνα λεξικὸ στὸ χέρι. Ἔτσι ὅσοι θέλουν νὰ ξηγήσουν τὸ ἐπίγραμμα θὰ καταφύγουν στὸ λεξικὸ καὶ θὰ βλογᾶνε τὸν Δήμαρχό μας.

Στὸ γράμμα μου μέσα θὰ βρῆς καὶ πέντε δραχμές. Στὶς στέλνω γιὰ νὰ προκηρύξῃς ἕνα μικρὸ διαγωνισμό. Ὅποιος σοῦ στείλει τὴν καλύτερη ἔμμετρη μετάφραση σὲ Ρωμέϊκη γλῶσσα τοῦ ἐπιγράμματος νὰ τοῦ δώσῃς τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Πάλλη (καινούρια ἔκδοση, δρ. 3) καὶ τὰ δυὸ βιβλία τοῦ Ψυχάρη «Ταξίδι» καὶ «Ὄνειρο τοῦ Γιαννίρη». (δρ. 2.) Ἅμα δημοσιέψῃς τὸ γράμμα μου, σημαίνει πῶς δέχεσαι τὸ διαγωνισμό. Ἂς ἁρματωθοῦν λοιπὸν οἱ φίλοι.

Δικός σου
ΝΙΚΙΑΣ